

Chương 2

Lợi dụng lúc ồn ào Angiêlic lần ra ngoài. Leo hết một cầu thang nhỏ, nàng dừng lại, đứng tựa vào lan can kê bên cạnh. Khí lạnh ban đêm ẩm hơi nước mặn thấm vào nàng, nhưng nàng không thèm để ý. Phấn uất và điên dại đủ làm nàng nóng bừng lên.

Những ngọn đèn treo trên các cột buồm và tay vịn không đủ sức xua tan hoàn toàn bóng tối sâu thẳm. Nhưng phía sau chân đế của cột buồm lớn, nàng vẫn có thể nhận ra những ô kính màu đỏ của căn buồng dành cho Rescator. Theo hướng đó nàng tiến về phía trước bằng bước chân vững chãi, nhờ tiềm thức đang tìm lại được thói quen đi trên cầu tàu đung đưa hồi ở Địa trung hải.

Đang đi, nàng đụng phải một người nào đó và chưa kịp kêu lên vì kinh hãi thì đã cảm thấy một cái xiết chặt bỏng thít chặt lấy cổ tay mình. Nhờ sự tiếp xúc đó, nàng nhận ra bàn tay đàn ông, và trong khi cố sức để rời lỏng bàn tay ấy, một viên kim cương của chiếc nhẫn đã cứa vào tay nàng.

- Bà đi đâu thế này, bà Angiêlic – Rescator hỏi – và làm sao bà giẫy ghê thế?

Thật tức điên lên khi cứ phải luôn luôn nói với chiếc mặt nạ. Với cái mặt bằng da ấy trông ông như một con quỷ. Nàng không thể nhận ra ông trong sương mù, và khi nàng ngẩng mặt về phía giọng nói, cũng không khác gì nàng nói với đêm tối.

- Bà định đi đâu vậy? Liệu có phải bà đang đi về phía tầng thượng đuôi tàu để tìm tôi ở đó không?

- Hoàn toàn đúng! – Nàng thét lên - Bởi vì tôi muốn báo cho ông biết rằng tôi không thể chịu nổi những lời bóng gió của ông về quá khứ của tôi trước các bạn tôi. Tôi cảm ông, ông hãy nghe cho rõ, tôi cảm ông để những người đó biết rằng tôi đã từng là nô lệ ở Địa trung hải, và ông đã mua tôi ở Candi hoặc giả tôi đã có mặt trong hậu cung của Mulai Ismail, không được nói bất cứ điều gì liên quan đến tôi. Tại sao ông dám nói ra với họ điều đó? Như vậy là hoàn toàn thiếu lịch sự đối với phụ nữ.

- Có những người phụ nữ thích lịch sự, nhưng cũng có những người phụ nữ khác không thích.

- Tôi cảm ông xúc phạm tôi thêm nữa. Ông là một người đàn ông thô lỗ, bất lịch sự với phụ nữ... Một tên cướp tâm thường.

Nàng ném ra lời thoá mạ cuối cùng ấy với tất cả sự khinh bỉ mà nàng có thể huy động được. Nàng có ý định chấm dứt để gỡ mình ra, bởi vì lúc này, cả hai

cổ tay của nàng đều bị ông nắm giữ. Đôi bàn tay Rescator ấm sực như bàn tay của một người đàn ông khoẻ mạnh, và quen coi thường mọi thời tiết, khí hậu khác biệt nhất, cũng như ngọn lửa nóng từ chính nàng phát ra, ngọn lửa đang làm nàng bức bối và phát điên lên được.

Một lúc sau bàn tay Rescator không còn gây cảm giác khó chịu, mà trở nên thoải mái. Nhưng chưa phải lúc để nàng chấp nhận điều đó. Lúc này, dường như đối với nàng, Rescator là một con người đáng căm ghét và nàng chỉ muốn nghiền nát ông ta.

- Bà không chịu nổi...bà căm tôi...- ông đay lại - Chỉ cần một câu nói của tôi, bà mất đầu ngay, cô bé quạ mỏ ạ. Bà quên rằng tôi là ông chủ duy nhất của chiếc tàu và tôi có thể cho treo cổ bà, ném bà xuống biển, hay quăng bà cho bọn lâu la làm đồ chơi, nếu tôi xét thấy làm như vậy là tốt.

Không nghi ngờ gì nữa, chính bà đã nói với ông bạn Detxcranhvin, một loạt những hình ảnh trở lại với nàng. Trước kia, nàng sống giằng co giữa các cuộc phiêu lưu trong quá khứ và ý thức hiện tại. Chính trên con tàu này, với sự có mặt của con người này, Rescator, mà nàng sắp tìm thấy giải hợp lưu của tất cả các cuộc sinh tồn.

“Mong rằng ông ta thả mình ra – nàng van vỉ chính mình - bằng không mình sẽ thành cái gì, nô lệ của ông ta, đồ chơi của ông ta. Ông ta đang tước bỏ sức mạnh của mình. Tại sao?”

- Bà vẫn còn nhớ tới triều đình của Đức Vua chứ, thừa phụ nhân Plexi-Belie? – Rescator hỏi bằng giọng trầm - nhờ vậy bà mới tỏ ra ngạo nghễ đến thế chứ? Hãy cẩn thận, bà không còn có ở phía sau sự bảo hộ của người tình vương giả nữa đâu...

Nàng đột ngột lùi bước với một sự khéo léo, không kém phần đóm đáng nhưng cũng khá ngay thẳng, cái tính cách vẫn thường làm lắng dịu những cơn thịnh nộ nguy hiểm nhất có khả năng thức dậy để chống lại nàng.

- Thừa Đức ông Rescator, xin hãy tha thứ cho tôi về những lời nói đại dột. Tôi điên đấy mà. Quả thật tôi không còn có ở phía sau cái mà tôi tưởng tôi có ở bạn hữu. Ông kiếm được lợi lộc gì trong việc chia cách tôi với những người bạn cuối cùng của tôi?

- Quá khứ gây cho bà sự hồ thẹn lớn lao tới mức bà run sợ đến thế khi nghĩ rằng mọi người đã biết ư?

Nàng trả lời, và những tiếng nói cứ tràn qua môi mà không có sự can dự của ý thức.

- Đã đi đến nửa đường đời, và đã sống nhiều, có con người nào xứng đáng với danh hiệu ấy lại không có trong ký ức của mình một đôi điều hồ thẹn cần phải che dấu?

- Vậy là sau cơn thịnh nộ, bà lại trở về với triết lý suông đầy.

“Thế là – nàng nghĩ – mình đã trở nên gằn gỏi một cách lạ lùng với con người này. Tại sao?”

- Ông nên biết rằng – nàng nói tiếp như thể đang nói với một người bạn – tâm tính những người theo đạo Tin lành này khác hẳn chúng ta. Họ khác ông và những người trong đoàn thủy thủ của ông. Ông đã xúc phạm kinh khủng cô gái khốn khổ Abighen khi nói với cô ta một cách suồng sã như thế và nếu họ phát hiện ra rằng tôi có thể phụ họa, thì dù là tôi đi nữa, vẫn mang tai tiếng đấy.

Thình lình, xảy ra điều đã có lúc nàng mong đợi một cách vô thức.

Ông kéo nàng dịch sát vào mình và ôm chặt lấy, làm nàng phát đau lên. Vẫn trong tư thế ấy, ông đẩy nàng đi vài bước và nàng cảm thấy mình đứng áp vào lan can của thành tàu. Một cú trao lắc đưa nàng đến đối diện với ngọn nước bắn tung cao của đợt sóng. Nàng nhận ra ở phía trên đầu mình, cái đỉnh bù xù nhọn nhọt của bọt nước. Một thứ ánh sáng mờ cam lạng, ánh sáng của mặt trăng bị lớp mây dày đặc che phủ, nhưng trong phút chốc, chọc thủng qua mây, rải lên mặt biển một ánh phản chiếu màu bạc xin.

- Có thật không? – Rescator nói – có thật có nhiều khác biệt giữa những người theo đạo Tin lành ấy với những người trong đoàn thủy thủ của tôi? Giữa ông mục sư đáng kính tóc bạc mà tôi vừa thoáng nhìn thấy với tôi, tên kẻ cướp tàn bạo của tất cả các vùng biển trên trái đất?...Giữa cô Abighen đứng đắn và tiết hạnh với một kẻ tội lỗi khủng khiếp trong bản chất con người bà...? Nhiều khác biệt ư?...Khác những gì hả bà bạn thân yêu? Hãy nhìn quanh chúng ta đây này...

Lại một đám bụi nước bắn vào vỏ tàu hắt lên làm ướt mặt Angiêlic và vì khiếp sợ cái vực thăm tối tăm mà ông đang buộc mình phải nhìn xuống, nàng đưa bàn tay ra bấu lấy tấm áo chên bằng nhung của ông.

- Không – ông nói – chúng ta không có gì khác nhau cả. Chúng ta chỉ là một số những con người, cùng đạp chung một con tàu, giữa đại dương!

Trong khi nói với nàng, đôi môi ông gằn gỏi một cách nguy hiểm với môi nàng. Chừng nào chúng chưa chạm sát vào nhau, nàng vẫn còn có thể đổi chọi với ông. Nhưng lúc này nàng đang hoảng hốt vì cảm thấy mình tự buông thả. Nàng cũng chẳng còn biết gọi tên là gì sự bất loạn kỳ cục đang tàn phá nàng. Đã lâu lắm, nàng chưa trải qua một lần nào như thế này. Nàng tự nhủ: sợ hãi, và

chính nó, ham muốn. Ý nghĩ cho rằng ông dùng ma lực để chế ngự mình và lôi mình vào một tình thế bắt buộc khiến nàng cứng rắn lên. “Nếu cả buổi tối nay chúng ta ở trên tàu như thế này – nàng nghĩ – chúng ta sẽ phát điên lên tất cả và sẽ giết lẫn nhau cho bằng hết trước khi kết thúc cuộc hành trình”.

Và vàng quay đi đến nỗi môi của tay tướng cướp lướt nhẹ qua thái dương nàng. Chỉ cảm thấy cú va chạm mạnh của chiếc mặt nạ bằng da, và thế là thoát ra khỏi cái ghì ôm chặt cứng, nàng lùi ra xa, quờ quạng tìm chỗ bầu vú.

Nàng còn nghe giọng nói của ông, vẻ giễu cợt:

- Việc gì bà phải tránh? Tôi chỉ có ý định mời bà dùng bữa chiều thôi mà. Bà sẽ cảm thấy khoái trá nếu bà là người thích ăn ngon, bởi vì tôi có một người đầu bếp tuyệt vời.

- Ông nghĩ thế nào mà dám đề nghị với tôi như thế nhỉ? – Nàng nói với vẻ phần nộ - Nghe ông nói, cứ như thể trong cung Vua ấy! Tôi phải chia sẻ với số phận của bạn bè tôi. Và với người bị thương, ông Bécnơ.

- Ông Bécnơ? Cái người bị thương được bà chăm sóc hết sức dịu dàng đó phải không?

- Đấy là người bạn tốt nhất của tôi. Ông ấy đã giúp tôi và con tôi...

- Đây, theo ý thích của bà, tôi vui lòng chấp nhận việc hoãn trả món nợ bà còn mắc, nhưng khi coi trọng khoang boong ảm ướt hơn phòng riêng của tôi thì bà sai lầm đấy, bởi vì theo tôi, bà có vẻ là một người sinh ra vốn đã kém chịu rét. Mà này, bà đã làm gì với chiếc áo choàng bà mượn của tôi đêm ấy?

- Tôi không biết nữa – Angiêlic nói và cảm thấy có lỗi.

Nàng áp bàn tay lên trán cố nhớ lại. Có lẽ nàng đã bỏ quên.

- Tôi...tôi nghĩ rằng tôi đã bỏ lại ở nhà – nàng nói.

Và đột nhiên ngôi nhà ở La Rôsen với chiếc lò sưởi đã nguội tắt hiện ra trước mắt nàng.

Nàng thấy lại, một cách rõ ràng, những bộ bàn ghế đẹp đẽ, những đồ đạc bằng đồng sáng choang trong nhà bếp, những gian buồng mờ tối, ngời lên con mắt tròn lấp lánh của chiếc gương Vonidor quý giá, và những tấm thảm trải dọc cầu thang, những bức chân dung với vẻ mặt chăm chú của những tay tướng cướp và các thương gia xứ La Rôsen. Nỗi luyến tiếc nãy nê nơi nương náu mà nàng chỉ ở đó với danh hiệu con sen đây là tất cả những gì nàng mang theo của Thế giới cũ. Đằng sau vẻ thanh bình ấy, những ngọn đèn xếp của điện Vecxây nhòa nhạt đi, những trận chiến đấu ác liệt của nàng, cho đến cả nỗi cay đắng có

thể gọi lên trong lòng nàng hoài niệm về lâu đài Plexi với những đồ nát cháy đen, nằm giữa lòng Poatu, tình quê hương bị tàn phá, chỉ để nguyên rửa mãi mãi.

Nhưng từ lâu, hình ảnh Môngtôlu đã rời bỏ nàng. Môngtôlu nay đã thuộc về Doni và có những đứa trẻ ra đời ở đây. Đến lượt chúng rình chờ trong các lối đi, bóng ma của bà già có đôi bàn tay quờ quạng, và tự chúng bày đặt trong cảnh nghèo khổ cao sang của chúng một thời trẻ thơ đầy kỳ thú.

Đã từ lâu Angiêlic không còn ở Môngtôlu, cũng không ở Poatu. Và cho đến khi nàng chui vào khoang boong này, kỷ niệm duy nhất vẫn bám riết theo nàng là cái cảnh ông Gabriel dụi tắt những mẩu củi đang cháy dở cuối cùng trong lò sưởi nhà mình, trước khi bế bé Lôriê và ra đi.

Đêm ấy, sau mí mắt khép lại của những kẻ lưu vong đang lần lượt đi qua kỷ niệm về những ngôi nhà đẹp đẽ ở La Rôsen, trống trải không một bóng người, mặc cho ánh trăng của bầu trời Onix vẫn tuôn chảy xuống quanh thêm. Cửa kính đóng lại như con mắt người chết, chúng lặng yên chờ đợi, và chỉ có tiếng sột soạt của cây cọ ngoài sân và cây lila Tây Ban Nha bên tường mới gợi nhớ cuộc sống đã qua.

Khoang tào tối và lạnh. Người ta đã tắt hai ngọn đèn để cho lũ trẻ vạ vật vì quá mệt có thể ngủ được. Vài tiếng người lẩm bẩm, thì thào. Một anh chồng đang cố làm yên lòng vợ bằng tài thuyết phục “Rồi em sẽ thấy!... Rồi em sẽ thấy!... Khi chúng mình đến đảo, mọi việc sẽ đâu vào đấy cả”.

Bà Care động viên chồng.

- Ở đảo, ông sẽ làm ra chẳng kém gì ở La Rôsen đâu. Lúc đó thử hỏi chúng mình mất cái gì nào?

Angiêlic lần tới quãng sáng, nơi Manigô và ông mục sư hãy còn thức, bên cạnh người bị thương. Ông này đã ngủ, nom có vẻ tươi tắn và bình tĩnh hơn trước. Hai người thông báo vẫn tắt rằng ông thầy thuốc đã tới cùng với một người giúp việc. Họ băng bó cho ông Bécơ và cho ông ấy uống một thứ thuốc gì đó, nhờ thế cơn đau đã dịu đi nhiều.

Nàng không nài nỉ để được nhận phiên gác của mình. Nàng cảm thấy mình cần được nghỉ ngơi, không phải vì quá mệt, mà vì hình như trong đầu nàng đầy

ấp những ý nghĩ ngổn ngang. Nàng còn chưa nắm vững tình thế, vả lại, bóng tối nhập nhoạng và những chao lắc của con tàu cũng có thể gây nên một cái gì đó.

“Ngày mai trời sẽ sáng. Ngày mai mình sẽ biết!”

Nàng nói hầu như không nghĩ trong lúc lần tìm Ônôrin. Đang đi, chợt có một bàn tay túm lấy nàng, Xêvêrin chỉ hai đứa em đã nằm ngủ.

- Cháu ru chúng nó ngủ đấy - cô bé nói một cách tự hào.

Cô lấy áo khoác đắp cho các em, và còn phủ quanh chân chúng một mớ rom chẳng biết lấy được ở đâu. Xêvêrin đã thành một người đàn bà thực thụ rồi. Cô gái dễ tủi thân trong đời sống bình thường đã tỏ ra hết sức vững vàng trong những giờ phút hoạn nạn.

Angiêlic ôm chặt cô bé như một người bạn tâm tình.

Cô bé nói tiếp một cách sôi nổi:

- Đúng là bố cháu bị thương, nhưng cháu nghĩ điều đó vẫn không nghiêm trọng bằng việc bố bị bỏ tù và chúng cháu phải xa cách bố mãi mãi... Theo ông thầy thuốc mặc áo dài, thì chỉ nội ngày mai, bố cháu sẽ khỏi thôi. Cô Angiêlic ạ, cháu đã cố cho Ônôrin ngủ, nhưng em ấy nói rằng em ấy không buồn ngủ vì em ấy không có cái hộp châu báu.

Tâm hồn các bà mẹ được trời phú cho một cái nhìn đặc biệt. Trong tất cả các biến cố dồn tụ vào mấy tiếng đồng hồ vừa qua, chỉ riêng việc bỏ quên hộp châu báu của Ônôrin, là để lại cho Angiêlic hậu quả nặng nề nhất và khó cứu vãn nhất. Nó đè nặng tâm hồn nàng. Con gái nàng nép mình bên một khẩu pháo, đứng yên, vẫn thức như một chú mèo rừng nhỏ dại.

- Con muốn có hộp châu báu.

Angiêlic còn đang lưỡng lự chưa biết nên thuyết phục hay dùng biện pháp mạnh mẽ cuối cùng, thì đúng lúc ấy, nàng nhận ra một thân hình ủ rũ bên cạnh Ônôrin, và thực tế đó là nơi nương tựa của cô bé.

- Abighen?... Có phải em đấy không? Nhưng tại sao lại?...

Vẻ ủ ê của Abighen, cô gái lúc nào cũng trang nghiêm và đúng mực, làm nàng lúng túng.

- ... Có chuyện gì xảy ra vậy? Em đau hả?

- Ôi! Em xấu hổ làm sao - Cô thiếu nữ trả lời, giọng ghen ngào.

- Nhưng mà làm sao?

Abighen chẳng ngốc nghếch cũng không hề có tính cả thẹn. Dù sao đi nữa cô ta cũng chưa đến nỗi choáng váng vì bị Rescator vuốt má.

Angiêlic kéo cô ta dậy và nhìn thẳng vào mặt cô ta:

- Có việc gì đấy?...Tôi không hiểu.
- Nhưng những điều ông ấy nói, thật kinh khủng!
- Những điều nào cơ?

Angiêlic cố nhớ lại cảnh tượng ấy. Nếu như cung cách xử sự của Rescator đối với Abighen có gì xác xược và không đúng mực - nhưng đấy lại chính là cung cách quen thuộc của ông - thì các từ ngữ ông nói không có gì phải lo lắng.

- Bà mà không biết? - Cô thiếu nữ áp úng...- Có thật thế không?

Nỗi xúc động làm Abighen tươi tắn ra, và với hai bầu má đỏ rựng và cặp mí mắt sưng mọng, quả thật cô ta đẹp. Nhưng chỉ có cái lão Rescator chết tiệt ấy mới nhận ra vẻ đẹp của cô ta ngay từ cái nhìn đầu tiên. Angiêlic nghĩ ngay tới lúc ông ôm chặt lấy nàng mà nàng không hề cảm thấy hoảng sợ. Ông đối xử như vậy với tất cả và với từng người xung quanh ông, trước hết là với phụ nữ, như thể ông là một ông Vua có quyền đối với mọi thần dân.

Cô gái tỏ vẻ phần nộ.

- Abighen, để ý làm gì thái độ ông chủ tàu hử em. Em chưa quen với bọn người ấy, cũng như với các cuộc phiêu lưu mà tôi đã trải qua, ông ta còn...còn...

Nàng không tìm được từ ngữ để diễn đạt ý mình.

- Thật không thể chịu nổi - Nàng kết luật - Nhưng trong tình thế hiểm nguy ghê gớm đang đe dọa chúng ta, tôi thấy chỉ cái con người ngoài pháp luật ấy mới có thể kéo chúng ta ra khỏi một số phận bi thảm. Giờ đây chúng ta đang nằm trong tay họ. Phải chấp nhận ông ta cùng đám thủy thủ của ông ta, và chú ý để đừng chọc vào sự hung hăng của họ. Cái đạo tôi đi đến vùng Địa trung hải ấy - tại sao lại phủ nhận một khi đã biết ông ta lịch sự như thế nào - tôi chỉ gặp ông ta có một lần, nhưng mà danh tiếng ông ấy lớn lắm. Đó là một tên cướp không tin ngưỡng cũng chẳng có lương tâm nhưng tôi không nghĩ rằng ông ta không biết trọng danh dự.

- Ô! ông ấy chẳng làm em sợ đâu – Abighen vừa thì thầm vừa lắc đầu.

Nét mặt cô ta dịu lại, và cô ta ngược về phía Angiêlic cái nhìn vốn có, đầy vẻ ngoan ngoãn.

- Bí ẩn làm sao những con người sát cánh bên ta hàng ngày! - Cô ta nói, vẻ mơ màng – bà Angiêlic, do việc tấm màn mà bà cứ khăng khăng trùm lên quá khứ của bà đã được vén lên, có vẻ như với em bà vừa gần lại vừa xa. Liệu chúng ta còn có thể hiểu nhau hơn nữa không hở bà?

- Tôi cũng đang nghĩ thế, em thân yêu ạ! Abighen thân yêu, nếu em muốn thế, tôi và em sẽ mãi mãi là bầu bạn.

- Em muốn thế vô cùng. Trong chuyến đi này, bà Angiêlic ạ, nếu hận thù và ty tiện trong con người chúng ta mạnh hơn tình thương, chúng ta sẽ vỡ tan như thủy tinh, chúng ta sẽ không sao sống sót nổi.

Kìa, cô ta đang đột ngột bày tỏ cùng một ý tưởng như Rescator vừa nãy đó thôi: “Chúng ta chỉ là những người đàn ông, những người đàn bà đi trên cùng một con tàu, với những ham muốn, những nuối tiếc, và hy vọng”.

- Quả là một điều lạ lùng, bà Angiêlic ạ - Abighen tiếp tục nói rất khẽ - thế là bỗng dưng phát hiện ra những tầm vóc khác của cuộc sống. Giống như người ta đột ngột kéo tấm màn sân khấu, và cái cảnh ta tưởng chỉ có vậy, không hề thay đổi đã được trang trí lại và mở rộng ra đến vô cùng. Đây chính là cái bất ngờ đã xảy đến với em hôm nay, cho đến tận lúc chết em vẫn còn nhớ. Không phải vì những hiểm nguy chúng ta trải qua, mà trước hết, vì những phát hiện em vừa đạt được... Có thể em cần phải tiếp nhận những cái đó để chuẩn bị cho cuộc sống đang chờ đợi chúng ta ở bên kia đại dương... Chúng ta cần phải vật trụi đi lớp vỏ cũ của mình... Em nghĩ một cách sâu sắc rằng chính là một phép màu nhiệm đã buộc chúng ta phải đáp con tàu này...nói một cách chính xác là con tàu của con người này...

Đôi mắt cô ta lấp lánh đến nỗi Angiêlic như không còn nhận ra Abighen. Cô gái La Rôsen mờ nhạt, có vẻ nhẫn nhục như mọi người đôi khi vẫn nói.

- Bởi vì cái con người mà bà gọi là một kẻ ngoài vòng pháp luật ấy, bà Angiêlic ạ, em tin chắc rằng ông ấy biết đọc qua cái nhìn của ông ấy những bí ẩn được che giấu kín nhất trong đáy sâu của các con tim. Trong con người ông ấy có cả một thế lực.

- Ở Địa trung hải, người ta gọi ông ta là Nhà quý thuật! – Angiêlic nói khẽ.

Sự hoà nhập của Abighen tạo cho nàng một niềm vui phi lý không cất nghĩa nổi. Nàng cảm thấy hứng khởi và đầy hứa hẹn. Nàng nghe tiếng các con sóng vỗ mạnh vào vỏ tàu. Sự chuyển động của con tàu làm nàng ngây ngất, và nàng sẽ có thể ở bên cạnh Abighen suốt đêm để tâm sự với cô ta về quá khứ của mình, về Rescator, nếu nỗi lo của người mẹ mà Ônôrin gây ra không trở lại với nàng.

- Rõ khổ, Ônôrin lại không chịu ngủ chỉ vì không có hộp châu báu! - Nàng vừa thở dài vừa chỉ con người nhỏ bé vẫn đứng thẳng luôn luôn quay lưng lại, kê bên cạnh nàng, nom như một vị lãnh chúa quyền uy.

- Ôi! Em thật có lỗi – Abighen vừa nói vừa đứng dậy.

Bây giờ cô gái đã hoàn toàn trở lại bình tĩnh. Cô ta rời bỏ hai mẹ con, để đi tìm một cái gì đó trong bọc hành lý của mình và khi trở lại, mang theo một cái tráp nhỏ bằng gỗ mà Maxian đã làm cho Ônôrin.

- Lạy Chúa tôi, Abighen – Angiêlic vừa kêu lên vừa chắp hai bàn tay vào nhau – em còn nghĩ được đến nó cơ à! Em là thiên thần! Em thật tuyệt vời! Này Ônôrin, vớ sò vớ ốc của con đây!...

Tiếp đó, tất cả trở thành đơn giản. Sự bình yên từ trái tim Ônôrin đã truyền sang trái tim người mẹ, Angiêlic lấy ra vài chiếc áo xống mang theo được, chỉ một cái váy, và một cái áo cánh của nàng là đủ cho cô bé tí tẹo một chiếc chăn rộng rãi.

Nằm xuống sàn tàu cạnh đứa con, Angiêlic có thể yên tâm là con bé không còn thiếu bất cứ một cái gì. Còn bản thân nàng thì đã có lần ngủ trong nhà tù, với những hoàn cảnh còn bất tiện hơn nhiều, giấc ngủ không đến. Nàng nằm dựa vào thành tàu, cố lập lại trật tự cho cái đầu nhộn nhạo của mình.

Ngày mai, điều gì sẽ xảy ra?

Nàng cảm thấy trên da thịt tay mình, vẫn còn lưu lại dấu ấn của hai bàn tay Rescator. Nghĩ đến đó, nàng thấy mình mềm yếu đi. Cảm giác lạnh lẽo lúc này gợi nhớ giây phút ông ta áp chặt vào nàng, lúc đó hình như nàng cảm thấy thích thú. Đã đành cũng sợ chết khiếp lên được. Vì bên dưới tấm áo chần nhung mà bàn tay nàng đụng vào đáng lẽ cảm thấy bộ ngực đàn ông cường tráng, thì nàng như đụng phải một mảng vách cứng đờ. Áo giáp lưới sắt, hay tấm che ngực bằng thép?... Con người của hiểm nguy, mỗi một giây phút đều nhìn thấy cái chết. Trái tim ông ta được bọc sắt. Vả chẳng một con người như thế, liệu có thể có một trái tim không?

Liệu nàng có phạm phải khinh suất để đi đến chỗ trở thành tình nhân của người đàn ông ấy không?...Không! Vả lại, nàng đã không còn khả năng trở thành tình nhân của bất cứ ai. Nếu ông ta quyến rũ nàng, thôi miên nàng bằng

ma thuật như...ngày xưa, người nào đó đã khơi dậy trong tâm hồn nàng những tình cảm pha trộn cuốn hút và nghi ngại như thế, thì lúc đó sẽ ra sao? Mọi người cũng nói rằng ông hấp dẫn đàn bà bằng...

Một tia sáng đèn rơi vào mặt làm nàng chớp mắt.

- A, bà đây rồi!

Một cái đầu bù xù nghiêng về phía nàng. Đây là Nicôla Perôt, người đàn ông đội mũ trùm bằng lông thú.

- Ông chủ bảo tôi mang cái này đến cho bà và một chiếc võng cho đứa trẻ.

Một cuộn vải ấm sục, chưa biết áo choàng hay chăn đắp, khá nặng, có thù thừa, mềm mại, như được dệt ra cho những người chần lác đà trên sa mạc Ả rập. Thứ mùi riêng biệt của phương Đông vẫn còn thấm trong vải.

Bằng bàn tay thành thạo, Nicôla Perôt mắc võng vào những chiếc xà thấp. Nàng bé Ônôrin vẫn còn ngủ đặt lên đó.

- Dù sao vẫn tốt hơn và đỡ ấm. Có điều là không đủ tiện nghi cho tất cả. Tàu chúng tôi không có khả năng đáp ứng nhu cầu của nhiều người. Không dự kiến một chuyến đi vất vả thế này. Nhưng khi chúng ta đến vùng băng giá, sẽ có những lò sưởi bằng than được mang tới.

- Về phần tôi, tôi xin cảm ơn Đức ông Rescator.

Anh ta vừa chớp chớp mắt vẻ đồng tình vừa bước đi khệnh khạng trên đôi ủng to tướng bằng da hải cẩu.

Tiếng ngáy nổi lên khắp trong khoang. Người ta đã tắt ngọn đèn thứ hai, chỉ còn lại ánh sáng ở chỗ người bị thương nằm. Tất cả chìm vào yên lặng. Angiêlic bó mình trong tấm chăn sang trọng. Sáng ngày mai, các bạn đồng hành sẽ không thể không chú ý đến sự ưu tiên mà nàng được hưởng. Lẽ nào Rescator lại không thể bảo mang đến cho nàng một chiếc chăn đỡ loè loẹt hơn? Không, ông đã có chủ đích rõ ràng. Với trò trêu chọc này ông đang đặt mọi người sang phía khác, làm họ ngạc nhiên, họ ganh tị, khơi dậy những phản ứng thấp hèn hoặc dữ tợn.

Chiếc chăn ấy cũng là một sự xúc phạm đối với những kẻ khốn cùng khác.

Nhưng rốt cuộc, có thể trong tay ông không còn một chiếc chăn nào khác? Rescator bị vây bọc giữa các đồ vật quý giá. Ông không thể biểu một món quà bình thường. Như vậy mới xứng đáng với ông. Ông quyền quý từ trong máu như... “Ông ta không có gươm, ông ta mang một thanh kiếm, nhưng vẫn là một nhà quý tộc, mình cam đoan rằng...cái cúi chào của ông ta vừa dùng cho các bà, không phải đóng kịch, cũng không phải là sự âu yếm. Ông ta không thể chào

theo cách nào khác ngoài cách chào quý tộc. Và mình chưa bao giờ gặp một ai biết mặc áo choàng như ông, ngoài...”

Một sự so sánh bám riết lấy tâm hồn nàng. Rescator gợi nhớ trong ký ức nàng một người đàn ông...

“Ông giống như một người nào đó mà ta đã biết. Có lẽ vì thế cho nên đôi lúc ta thấy ông quen quen, và ta đáp lại sự quan tâm của ông như đối với một người bạn cũ. Hiển nhiên là cùng một loại người, bởi vì nói rằng ông ta “giống” chỉ là cách ẩn dụ, ta đã bao giờ nhìn thấy mặt ông đâu. Nhưng cái dáng vẻ thư thái ấy, và cái thói đùa cợt ấy...phải rồi... quen thuộc với ta lắm và hơn nữa người ấy cũng đeo mặt nạ...”

Tim nàng bắt đầu đập loạn. Nàng đột nhiên cảm thấy nóng rồi lạnh. Nàng ngồi dậy và đưa bàn tay đặt lên cổ họng như để ngăn một nỗi sợ không thể cắt nghĩa nổi đang làm nàng xúc động đến nghẹt thở.

“Chàng đeo mặt nạ, nhưng đôi lúc chàng cởi ra và khi đó...”

Nàng cố tìm một tiếng kêu. Đột nhiên nàng nhớ lại.

Rồi nàng bắt đầu cười sảng sặc. “Đúng rồi, chính thế... Ông giống Giôphrây đờ Perắc, người chồng đầu tiên của ta. Chính vì thế nên ta mới phải hoài công nhớ lại”.

Nhưng một cơn sốt khác thường vẫn tiếp tục hun đốt nàng. Đầu nàng đầy ắp những tia sáng muôn màu chớp loé liên tiếp như những ngọn lửa pháo hoa trong đêm Candi.

“Ông ấy giống chàng! Ông ấy đeo mặt nạ và ông ấy ngự trị ở Địa trung hải. Và nếu như đây chính là... chàng”

Một đợt sóng ghen ngào dâng đầy ngực nàng. Tương chừng như trái tim nàng sắp vỡ tung dưới sức đẩy của một tiếng kêu hấp hối và vui sướng.

“Chàng...Thế mà ta đã không biết...”

Thế rồi đột ngột, nàng lấy lại được hơi thở...

Nổi an ủi và thất vọng cùng hoà trộn trong tâm hồn nàng.

“Ta thật ngốc nghếch”...Mới điên rồ làm sao? Rõ lối lãng!”

Trong cảnh tươi vui của thành phố Tuludơ, nàng đang bước đến để gặp lại người đàn ông cũng đang tiến về phía cô vợ trẻ. Những kỷ niệm bị lãng quên hầu như được gợi nhớ. Nếu nàng không thể tái tạo khuôn mặt đã ít nhiều nhòa

nhạt trong ký ức, thì nàng thấy lại rất rõ mái tóc dày đen nhánh đã làm nàng xiết bao kinh ngạc khi nhận ra rằng không phải là tóc giả, và sau đó, đặc biệt là đáng đi khắp khiêng làm nàng khiếp hãi của con người lúc bấy giờ được gọi là người thọt vĩ đại xứ Lãngòđốc.

“Ta thật ngốc nghếch! Làm sao ta lại có thể tưởng tượng ra một người thứ hai như vậy?” Song xét kỹ, nàng nhận ra một số điểm có thể đã bị trí tưởng tượng của nàng quy kết một cách sai lầm và nóng vội. Một kiểu tâm hồn trào lộng, phóng khoáng. Nhưng về phía Rescator, ông có một cái đầu của giống chim săn mồi, rất đặc biệt, hầu như bé tí, đặt trên loại cổ to tướng của người Tây ban nha. Ông cũng có một dáng đi đặc biệt và chắc chắn, một đôi vai vạm vỡ...

“Chồng ta bị thọt. Và chàng rất biết cách điều chỉnh để mọi người không nhận ra chỗ vô duyên ấy... Tâm hồn chàng rục rở đến mê ly, nhưng ở chàng không có sự độc ác như ở con người phiêu lưu trên biển này”.

Nàng thấy khắp người mình đầm đìa mồ hôi như sau một cơn sốt. Vừa kéo tấm chăn mịn nàng vừa đưa tay ve vuốt một cách chăm chú.

“Sự độc ác?... Từ ngữ liệu có đúng không? Giôphrây đờ Perắc cũng có thể có những cử chỉ hào hiệp na ná như vậy... Nhưng tại sao mình lại dám so sánh hai người? Giôphrây đờ Perắc là con người cao sang bậc nhất của tỉnh Tuludờ, một đại công hầu, một người gần như Vua. Còn Rescator, mặc dù ông thích được gọi một cách hợm hĩnh là Đức ông, kỳ thực chỉ là kẻ phiêu lưu sống bằng cướp bóc và buôn bán bất chính. Ngày hôm nay ông còn giàu nứt đổ nổ vách, ngày mai đã có thể khổ rách áo ôm như một gã ăn mày, luôn luôn bị săn đuổi như một kẻ mắc tội trọng. Những tay tướng cướp lúc nào cũng nghĩ rằng họ có thể giữ mãi của cải. Thật ra chẳng có gì trên đời này vững bền cả, nhất là đối với những người như họ... Của cải rồi cũng bị phung phí đi một cách chóng vánh không khác gì khi gom góp được...”

Nàng chợt nhớ tới hầu tước Đetxcranhvin trước con tàu của ông ta đang bốc cháy. “Các con bạc mắc một sai lầm duy nhất có thể dẫn đến nguy hiểm là đặt sự may rủi của họ vào việc tàn sát sinh mạng con người. Giôphrây đờ Perắc thì trái lại, là một con người theo chủ nghĩa khoái lạc. Chàng coi khinh bạo lực. Sự tồn tại của Rescator được xây dựng trên xác chết. Bàn tay của ông dính đầy máu...”

Nàng nghĩ tới Canto, trong chiếc tàu galê bị đánh chìm vì đại bác của bọn cướp. Chính mắt nàng cũng đã trông thấy một chiếc tàu buồm của hạm đội Nhà Vua chìm nghiêng cùng với những người nô lệ khổ sai, trong khi chiếc xêbéc của Rescator thao diễn xung quanh như một con chim kèn kèn. “Ấy thế mà chính người đàn ông ấy đã hấp dẫn mình bởi mình bị cuốn hút, mình đã không cưỡng lại ông ta!”

Cần phải nhìn thẳng vào sự thật. Angiêlic lại nằm xuống sàn gỗ. Nàng vẫn chưa thể nhắm mắt để ngủ được. Thế là nàng đã chạy tới cầu xin sự giúp đỡ của con người ấy. Thế là nàng đã tự đặt mình vào bàn tay con người ấy, với lòng tin cậy thiếu thận trọng hoàn toàn.

Ông muốn gì khi lưu ý nàng là “ông chấp thuận việc hoãn trả món nợ của nàng”. Ông tính đến cách nào để nàng có thể đền trả cái việc được ông ta chấp thuận, cũng như cái vỏ đầu mà nàng đã chơi ông ngày trước?

“Đây là chỗ khác nhau căn bản giữa ông và người chồng cũ của ta. Giúp đỡ không tính toán, hoàn thành một kỳ tích vô tư, điều đó thuộc đặc quyền của những con người thực sự cao quý. Giôphrây đờ Perắc, đúng là một hiệp sỹ chân chính “.

Nàng phải cố hết sức trước khi gọi được cái tên từ lâu thân thuộc với trái tim nàng.

Giôphrây đờ Perắc!

Đã bao nhiêu năm, nàng tự cấm mình không để cho kỷ niệm ấy trở dậy? Đã bao nhiêu năm nàng hết hy vọng tìm lại chàng còn sống trên thế gian này?

Dù sao nàng cũng phải kiên nhẫn. Bởi vì, qua nỗi xúc động vừa dày vò mình lúc nãy, nàng chợt nhận ra rằng chút ảo vọng của mình, bất chấp tất cả, vẫn sống dai dẳng.

Cuộc sống không thể xoá đi trong con người nàng cái kỷ niệm của một thời hạnh phúc tuyệt vời. Ấy vậy mà, còn chút gì ở nàng hôm nay giống với nàng hồi còn là nữ bá tước đờ Perắc nhỏ nhắn nữa hay không?

“Lúc ấy ta chẳng biết quái gì. Thế mà vẫn cứ tin chắc rằng biết tất. Ta cảm thấy một cách tự nhiên là chàng yêu ta”. Hình ảnh đôi vợ chồng, nàng và bá tước đờ Perắc, làm nàng mỉm cười. Đôi vợ chồng đó đã thật sự trở thành một hình ảnh để giờ đây nàng có thể ngắm nghía mà không đến nỗi quá buồn bã, như thể ngắm chân dung của hai kẻ xa lạ.

Vẻ huy hoàng của cơ nghiệp chàng, đám bộ hạ tinh tế xung quanh chàng, vì thế chàng nắm giữ trong vương triều Akiten, tất cả những cái đó dường như chẳng liên quan gì với một chiếc tàu bí ẩn, chở bọn cướp và những kẻ đi tăn đang lênh đênh đi tới một miền đất lạ.

Và mười lăm năm đã trôi qua!

Triều đình đã xa rồi, Đức Vua sẽ không bao giờ còn tìm lại được Angiêlic đuy Plexix- Belie, cựu bá tước phu nhân đờ Perắc. Ông ta, Đức Vua, ít ra cũng

còn đứng vững, luôn luôn ở giữa đám con rối của ông ta trong lòng chiếc hòm đồ sộ và lấp lánh là điện Vecxay.

Phải rồi, nàng đã từng là người đàn bà bận những bộ quần áo lộng lẫy, mình đeo dây vàng, được sủng ái, trong một thế giới trọng đại, của một xứ sở thuộc những kẻ chinh phục, người đàn bà đã từng làm rung chuyển một phần vũ trụ.

***

Những con tàu càng đi xa về phía đại dương, ảo ảnh về điện Vecxay càng mất hết sức mạnh. Nó đứng im lìm, khoác một vẻ ngoài giả dối, hào nhoáng của cảnh trang trí sân khấu.

“Chính lúc này ta mới sống thực, nàng tự nhủ, chính lúc này ta mới trở lại con người thực của mình... hoặc giả đang ở điểm bắt đầu trở thành như thế. Bởi lẽ ta luôn luôn đau khổ, kể cả lúc ở trong Triều đình, luôn cảm thấy mình không hoàn chỉnh, mình đi chệch ra ngoài con đường đã định sẵn cho mình”.

Đã đến lúc phải dậy để nhìn trong khoang tàu mờ tối... sáng lờ mờ, một nhân loại bị đẩy ải vì lo lắng và mệt mỏi đang thiếp ngủ.

Khả năng gợi nhớ mà nàng vừa phát hiện ở mình một cách đột ngột hầu như khiến Angiêlic sợ hãi. Người ta không thể trong một lúc trút đi được khối vai mình cái gánh nặng của con người đã hình thành, đã in dấu trong ta, cùng với tình yêu... và thù hận. Quả thật là kinh khủng!

Thế mà như vậy đấy. Nghèo khổ, nàng đã biết từ trong quá khứ của mình. Nàng đang đi đến một thời điểm của đời mình mà của cái duy nhất nàng sở hữu và không vứt bỏ được, ấy chính là nàng. Những vai khác nhau nàng đang sắm và một thời gian dài chúng đã vật lộn trong nàng - người đàn bà thủy chung hay dễ thay lòng đổi dạ, tham lam hay độ lượng, cứng đầu cứng cổ hay dễ bảo – đang chầm dứt lặng lẽ bởi việc tạo lập sự bình yên trong con người nàng.

“Như thế ta chỉ sống cho một mục tiêu duy nhất là đến một ngày nào đó, tìm lại được mình trên một con tàu chưa quen biết, giữa những con người chưa quen biết, lênh đênh đi tới một nơi chưa quen biết”.

Nhưng cũng cần phải quên Giôphrây đờ Perắc ư? Phải dứt lìa quá khứ ư?

Nỗi tiếc hận đau nhói đối với những gì đã có thể là tình yêu của hai người nện vào nàng như một cú đấm. Lẽ nào chúng có thể bị tàn phá, theo năm tháng, giống như nhiều đôi lứa khác nàng đã từng gặp? Hoặc giả chúng phải biết cách tồn tại giữa biết bao ngáng trở của cuộc đời?

Nàng chỉ có học cách tự biết mình mà trong cuộc đấu tranh khốc liệt cần phải có để tồn tại và xoay xở lấy một mình.

Đơn độc, nàng sẽ luôn luôn đơn độc như vậy.

Mặc dù đã hai lần lấy chồng, mặc dù đã làm mẹ, thói đa đoan của tạo hoá vẫn muốn rằng phận nàng sinh ra để làm một người đàn bà đơn độc.

Đơn độc trong việc định hướng cuộc đời mình, chọn nơi này hay nơi kia, đơn độc trong việc chấp nhận hay từ chối đi theo con đường này hơn là con đường khác. Chưa bao giờ có một đôi vai để dựa vào đó, nhắm mắt lại và nghĩ: “Cần quái gì! Hãy dẫn dắt em đi! Bởi vì em là vợ anh và cái gì thuộc ý muốn của anh cũng là ý muốn của em”.

Bắt buộc phải đơn độc, các hành động của nàng luôn luôn được quyết định bởi ý muốn của một mình nàng. Và nàng nhận thấy rằng mình đang ở tình trạng chán ngán, bởi vì sự quyết định như thế vốn không thuộc bản chất người đàn bà.

Nghĩ đến đó, Angiêlic phản ứng một cách dữ dội. Đêm nay, đã có điều gì đè nặng lên nỗi đơn độc của nàng? Cho đến lúc này không có gì có thể chứng minh được rằng nàng là một con người dễ dãi.

Giờ đây nàng sẽ chấp nhận để mặc ai dắt đi đâu cũng được ư? Rốt cuộc, nàng biết rõ hơn nhiều so với phần lớn đàn ông, về những điều nàng đang làm. Cái ách sắt nàng phải mang đến là khó chịu. Ông Bécno sẽ không hề chậm việc cầu hôn. Hiện giờ ông ấy đang bị thương. Nhưng ông ấy yêu nàng, ông ấy sẽ đòi nàng phải kết hôn với ông ấy, và nàng sẽ phải trả lời. Đối với nàng gặt hay lặt đều khó như nhau, bởi vì trước hết nàng phải cảm thấy mình yêu.

“Đấy - nàng nghĩ - cái ách ta đeo đẳng. Đó là tình yêu. Liệu có thể sống mà không ràng buộc chẳng?”

Con đường của nàng đã được vạch. Nàng sẽ ở vậy một mình. Nàng sẽ sống cuộc đời goá phụ. Đó chính là số phận của nàng: goá bụa, gắn bó với một tình yêu quá khứ mà nỗi nhớ sẽ còn theo nàng cho đến trọn đời. Nàng sẽ sống một cách ngay thẳng. Nàng và Ônôrin, đứa con gái yêu quý xinh đẹp của nàng sẽ sung sướng. Ở đảo, nàng sẽ không có thì giờ để buồn trong khi lo xây dựng một cuộc sống mới. Nàng sẽ trở thành bầu bạn của mọi người, và trước hết là của trẻ con, và như thế nàng sẽ không phản bội cái số phận đã sinh ra kiếp đàn bà của nàng.

Còn về Rescator... đã có lúc nàng tách được ra khỏi hình ảnh của ông nhưng rồi hình ảnh đó lại quay về bám lấy nàng. Ông đã trở nên quá gần gũi.

Ông không phải là kẻ đã khuất để nàng mãi mãi nhớ thương. Sự có mặt của ông lúc này quá sống động đến nỗi Angiêlic chỉ còn biết có đấu tranh chống lại các cơn bão, mà cơn bão nguy hiểm nhất có thể lại đang ở ngay trong chính nàng. May thay, lúc này nàng đã biết trái tim nàng, trí tưởng tượng của nàng được thổi bùng và bốc lên như thế nào. Một sự giống nhau tẻ nhạt trong thái độ, cung cách của người này với người kia, con người nàng từng yêu tha thiết, đã dần dần đi tới một ảo ảnh lầm lạc. Nàng sẽ không để cho ông chủ tàu Gunxbô trở thành trò chơi của ông ta.

Cuối cùng giấc ngủ đã đến..."Không có một chút nào giống nhau", nàng còn lặp lại một lần nữa trước khi chìm vào giấc ngủ, "trừ cái gì vậy?". Nàng sẽ ngắm kỹ Rescator, khi gặp ông ta vào lần sau.

Nhưng không phải lỗi hoàn toàn ở nàng, chính sự giống nhau ấy và những kỷ niệm đang trôi dạt trong nàng mới là nguyên nhân, dấu sao, cũng có một chút... tình yêu.